

La mort de les televisions

- Ha de canviar el negoci dels que es dediquen a produir i distribuir continguts audiovisuals

JOAN MAJÓ*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 25.04.09

Hi ha tres maneres de veure televisió. La del passat (passiva), la del present (semiactiva) i la del futur (interactiva). La primera, que alguns no han conegut, tenia molt poques cadenes disponibles i no disposava del comandament a distància. Encenies el televisor, t'asseies al sofà i veies "el que feien" (a Madrid deien: "A ver que nos echan hoy..."). Si no t'agradava el programa, t'aixecaves, passaves a l'altre canal i, en darrer terme, apagaves el televisor. En el sistema actual, tenim bastants més canals gratuïts, una gran eina (el comandament a distància) i una guia de programes al diari. Això permet còmodament seleccionar el que un prefereix i buscar-ho de manera fàcil, sabent quina cadena ho emet.

En el futur, serà molt diferent. La digitalització permet augmentar fins a una cinquantena el nombre de canals gratuïts, permet veure un programa a la pantalla del televisor, a la de l'ordinador o a la del telèfon mòbil. I, sobretot, permet introduir a qualsevol punt de la xarxa "magatzems digitals" (discos durs, de poc cost i gran capacitat), de manera que els programes estiguin automàticament guardats per poder veure'ls en qualsevol moment. Serà veritat que es podrà veure "el que tu vulguis, al lloc on vulguis, a la pantalla que vulguis i en el moment que vulguis". Tot això pot canviar radicalment els hàbits de consum dels productes audiovisuals, sobretot perquè no haurem de triar entre les coses que en un moment concret estan emetent les diverses cadenes, sinó que serem nosaltres els que decidirem què ens agradaria veure i,

des del nou comandament o des de l'ordinador, ho demanarem fàcilment i ens ho trobarem immediatament a la pantalla escollida.

Això no és pas el futur, sinó quelcom que avui dia ja té molts usuaris. Molta gent veu Polònia al televisor a l'hora en què TV-3 l'emet, però molts altres el veuen a la pantalla de l'ordinador, a través de TV3. cat, o del 3cat24 o del 3alacarta, quan a ells els va millor. I els més avançats (els que ja tenen instal·lat un descodificador digital intel·ligent) també el poden veure quan volen al televisor. Això ja és el present. El futur és la progressiva extensió d'aquest sistema, a mesura que els aparells electrònics siguin més fàcils d'utilitzar i que la població, que ara és jove, vagi sent majoritària. No vol dir que desaparegui el costum actual, més passiu, però sí que vol dir que podrem optar entre un i l'altre, depenent del moment o de les nostres preferències personals.

EN AQUESTS moments hi ha un debat sobre la publicitat a les televisions, especialment a les públiques, debat que no té res d'estrany perquè l'enorme increment de cadenes que s'ha produït en aquests darrers anys fa molt difícil el finançament adequat de totes elles. M'agradaria i m'agradarà entrar en aquest debat a fons, però això demanaria una extensió superior a la d'aquest article. El que vull dir ara és que crec que el debat que s'està encetant, sobretot per part d'alguns grups privats, però també per algunes reaccions governamentals, és un fals debat. Es discuteix com si d'aquí a cinc anys l'escenari en què es trobarà el sector audiovisual fos el mateix que l'actual, és a dir, el que jo he batejat com de consum semiactiu. No entendre el canvi que s'està produint és un gran error que pot invalidar molts dels arguments que es fan servir i que, per tant, pot fer inútils molts dels remeis que es plantegen.

Quan la digitalització es completi i sigui majoritari el consum interactiu de televisió, es produiran tres conseqüències: suposarà la mort del televisor, significarà la desaparició de les cadenes de televisió i canviarà totalment el negoci de producció i de distribució d'audiovisuals. Anem per parts.

No anirem a comprar televisors (és a dir, un aparell amb una pantalla, uns altaveus, un sintonitzador, un selector de canals, i algunes altres coses...). Comprarem una pantalla que penjarem a la paret o posarem a sobre d'una taula. Els altaveus no ens caldran perquè ja tenim uns altaveus de l'equip de música, amb una sonoritat molt millor. El sintonitzador i el selector els tindrem separats, en el descodificador o potser incorporats a l'ordinador. S'ha mort la caixa que hem anomenat televisor.

MOLT MÉS important que això: no hi haurà canals de televisió. El canal serveix per saber per on ens arriba un programa i a quina hora ens arriba. Un canal és una freqüència que correspon a un botó en el comandament i és una llista de programes amb un horari concret. Sabent quin botó hem de prémer i a quina hora, tenim accés al que volem. Aquest sistema és caduc; tots els continguts estaran emmagatzemats a la xarxa una vegada emesos en directe (o fins i tot abans) i els podrem demanar i rebre quan nosaltres vulguem.

En aquest escenari, que no serà exclusiu perquè hi continuaran havent emissions en directe, les regles del joc canvien. El negoci dels que es dediquen a produir i distribuir continguts audiovisuals s'ha d'enfocar en termes diferents que no pas ara. I s'ha de plantejar de bell nou com s'haurà de finançar tot el cost de creació, producció i distribució.

Discutir apassionadament com es reparteix el pastís publicitari i les subvencions públiques, com si les coses haguessin de continuar igual que ara, em fa pensar que s'estan repartint l'arròs de la setmana passada quan resulta que la setmana que ve no hi haurà arròs, sinó cigrons.

* Enginyer. Exministre d'Indústria.